

ADVENTISTIČKA MISIJA za mlade i odrasle

2022 • DRUGO TROMESEČJE • JUŽNOAFRIČKA INDIJSKO-OKEANSKA DIVIZIJA

www.subotnaskola.org

Sadržaj

Na prednjoj korici časopisa: Blessing Čatambudža, tridesetjednogodišnja studentkinja teologije na Univerzitetu Rusangu u Zambiji, kaže da je njen život svedočanstvo Božjih obilatih blagoslova. Priču o tome možete pročitati na 10. strani časopisa.

ZIMBABVE

- 4 Misionar je promenio moj život / 2. april
- 6 Ja sam mrtav čovek, 1. deo / 9. april
- 8 Ja sam mrtav čovek, 2. deo / 16. april

ZAMBIJA

- 10 Blagosiljati druge / 23. april

NAMIBIJA

- 12 Srešćemo se na drugoj strani / 30. april

MOZAMBIK

- 14 Umro da bi živio / 7. maj

BOCVANA

- 16 Zabave ili Bog / 14. maj

ANGOLA

- 18 Nada usred pandemije / 21. maj
- 20 Pravi Gospodnji dan / 28. maj
- 22 Neočekivana prosidba / 4. jun
- 24 Razlog za život / 11. jun
- 26 Izbačen / 18. jun
- 28 Program 13. subote:
Čudnovata priča / 25. jun
- 30 Budući projekti 13. subote
- 32 Mape

 = Priče koje mogu posebno da interesuju tinejdžere

Vaša darovanja na delu

Pre tri godine, deo darova 13. subote bio je upotrebljen za izgradnju menze za ishranu studenata na Adventističkom univerzitetu Beira u Mozambiku. I pored pandemije usled širenja virusa Kovid 19, radovi su dobro napredovali. Slike su snimljene u julu 2021. godine.

© 2022 General Conference of Seventh-day Adventists® • All rights reserved
12501 Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904-6601
1-800-648-5824 • AdventistMission.org

Dragi vođo Subotne škole,

Endrju Mekčesni
Urednik časopisa

Ovog tromesečja posvetićemo se Južnoafričkoj indijsko-okeanskoj diviziji (JAIOD) u kojoj se nalaze: Angola, Bocvana, Malavi, Mozambik, Sao Tome i Prinsipe, Južnoafrička Republika, Zambija, Zimbabve i sedam indijsko-okeanskih ostrvskih država: Komori, Madagaskar, Mauricijus, Majote, Reunion, Rodrigez i Sejšeli.

U ovoj diviziji živi 215 miliona ljudi uključujući približno i 4,2 miliona vernika Hrišćanske adventističke crkve. To predstavlja odnos od 1 adventiste na svakih 51 ljudi.

Ovog tromesečja 6 projekata 13. subote biće sprovedeno u državama ove divizije (Angola, Malavi i Majote).

Posebne karakteristike

Ako želite da učinite svoju Subotnu školu zanimljivijom, možete preuzeti Misioniski časopis u PDF verziji sa linka: bit.ly/childrensmision ili ga čitati na Fejsbuku. Posetite i lajkujte našu Fejsbuk stranicu (Facebook.com/missionquarterlies).

Iskoristite prednosti misioniskih priča u video-zapisu, koje iznose iskustva ljudi širom sveta, sa posebnim fokusom na primaoce misioniskih darova 13. subote. Ako želite, možete dobiti opis svakog video-klipa i linka na Internetu, da biste mogli da preuzmete aplikaciju, ili posmatrate video-klipove onlajn.

Svake sedmice postavljamo dodatne slike i zanimljivosti koje možete preuzeti i prikazivati u svom razredu na kompjuteru ili mobilnom telefonu, dok čitate misioniske priče, ili možete odštampati i slikama ukrašiti prostoriju Subotne škole ili vašu subotnoškolsku tablu.

Dodatne informacije i aktivnosti: U odeljku IZVORI, možete naći nekoliko veb-sajtova koji vam mogu pomoći, kao i dodatni materijal za misioniske prezentacije. Za dodatne informacije možete me i direktno kontaktirati: mcchesneya@gc.adventist.org

Vaša podrška misionstvu je veoma značajna za jedinstvo crkve.

Hvala vam što pomažete da se članovi vašeg subotnog razreda upoznaju sa svojim duhovnom braćom i sestrama širom sveta, i što ih ohrabrujete da učestvuju u misionstvu crkve putem svojih darovanja.

Od srca vam želim obilje Božjih blagoslova!

Mogućnosti

Darovi 13. subote ovog tromesečja biće upotrebljeni za izgradnju:

- Crkve i osnovne škole u Belizeu, Angola.
- Bloka muških spavaonica na Adventističkom univerzitetu Huambo, Angola.
- Centra i savetovališta za borbu protiv nasilja u porodici u Lombi, Angola.
- Osnovne škole u Luandi, Angola.
- Misioniskog centra na kampusu Adventističkog univerziteta Mzuzu, Malavi.
- Centra „Bolji život“ i FM radio stanice, Majote.

Misionstvo je promenilo moj život

ZIMBABVE | 2. april

Judžin Franš

Odlazak na koledž Solusi bio je za mene veliki kulturni šok. Bio sam prvi student raso pomešanih roditelja na kampusu, kasnih 70-ih. Imao sam takođe veliku kolekciju kasete sa afro i rok muzikom.

Međutim, Adventistička crkva je prepoznala nešto u meni i ponudila mi školarinu na koledžu Solusi, koji se nalazi u današnjem Zimbabveu. Moj plan je bio da tamo ostanem godinu dana, a zatim se prebacim u koledž Helderberg u Južnoafričkoj Republici. Međutim, posle prve godine, odlučio sam da ostanem.

Bio sam prosečan učenik teološke škole. Moj najteži predmet bio je grčki jezik. Moram priznati da je najviša ocena koju sam dobijao bila trojka. Mnoge semestre sam završavao sa dobrim ili dovoljnim uspehom. Do poslednjeg semestra borio sam se sa profesorom grčkog jezika Leom Raunijem, ljubaznim misionarom, koji je bio strog po pitanju ocenjivanja.

Gospodin Raunio sprijateljio se sa mnom kada sam došao u školu 1978. godine. Naučio me je kako se igra šah. Provodili smo sate igrajući u njegovom domu. Rođen je bio u Finskoj, a služio je kao misionar američkim starosedeoćima u SAD-u, zatim je predavao na univerzitetu u Južnoafričkoj Republici, pre nego što je došao u Solusi, u godinama kada bi drugi želeli da odu u penziju. Podelio je mnogo misionarskih priča sa mnom, a ja sam bio zadivljen njegovom odlukom da završi svoju radnu karijeru u školi Solusi.

Kada sam pisao svoj završni ispit iz grčkog jezika, znao sam da nije dovoljno dobro. Predajući gospodinu Rauniju svoj rad, pogledao sam ga u oči i rekao: „Opet nisam napisao dobar rad.“

Nasmešio se i rekao: „Sve je u redu.“

Tokom cele naredne sedmice bio sam zabrinut i razočaran, jer sam znao da neću moći da diplomiram ako ne položim grčki jezik.

Razmišljao sam o diplomiranju, jer između ostalih stvari, planirao sam da se nakon diplomiranja oženim. Sama pomisao da ću možda morati da provedem još šest meseci učeći ponovo grčki, bila mi je zastrašujuća.

Sedmicu dana nakon ispita, gospodin Raunio me je pozvao u svoju kancelariju. „Posmatram te već 4 godine“, rekao je. „Bio sam svedok tvoje promene, od učenika sa radikalnim ponašanjem i izgledom, do mladića koji vredno radi, i koji iznad svega voli Gospoda. Primetio sam da je čak došlo i do promene muzike na tvojim kasetama, od

roka do hrišćanske muzike. Video sam promenu u tvom životu, prigrlio si Hrista jače.“

Bio sam iznenađen, mislio sam da niko nije primetio te promene.

„Dobro si uradio ispite iz svih drugih predmeta i položio. Znam koliko ti diplomiranje znači. Znam da si dao sve od sebe da položiš ispit iz grčkog, ali je bilo nedovoljno. Međutim, želim da ti ukažem milost. Znam da Gospod ima plan sa tobom u delu koje ćeš da radiš. Po milosti, daću ti ocenu kojom ćeš moći da diplomiraš.“ Zatim, pomolio se da Bog upravlja moje korake u budućnosti.

Kada sam se vratio u spavaonicu, pao sam na kolena i zahvaljivao Bogu. Otišao sam do svoje verenice i rekao joj: „Milošću Božjom, diplomiraću!“

Duboko sam zahvalan gospodinu Rauniju. On je gledao preko sadašnjosti u moju moguću budućnost. Prepoznao je potencijal u meni.

Gospod mi je pomogao da radim narednih 18 godina kao sekretar za omladinu pri Hrišćanskoj adventističkoj crkvi u Zimbabveu. Nakon toga, služio sam kao sekretar za mlade u Južnoafričkoj indijsko-okeanskoj divizionu. Takođe sam doktorirao u rukovođenju.

Zahvalan sam Gospodu što mi je pomogao da shvatim šta znači milost, kada je potrebna nekome ko je ne zaslužuje. Primer gospodina Raunija me je naučio da pokazujem milost prema drugim ljudima čak i kad ne zaslužuju.

Čak i u svojim najvećim gresima, Bog vidi naš potencijal. On neće odstupiti od nas zbog našeg trenutnog stanja. On vidi šta možemo da postignemo. Mi smo takođe pozvani da gledamo preko sadašnjosti na potencijal drugih ljudi, onako kako ih sam Gospod posmatra. 🌍

Deo darova 13. subote ovog tromesečja biće upotrebljen da univerzitet uveća svoju kantinu, sa 500 na 1.000 mesta. Hvala

vam što će vašim misioniskim darovima biti omogućeno da adventističke obrazovne ustanove poput Solusija mogu da pripreme mlade ljude da šire vest širom planete o Isusovom skorom povratku.

U vezi sa pričom

- Zamolite nekog mladića da iznese ovu priču kao svoje iskustvo.
- Judžin Franš je umro 2021. godine nakon oboljevanja od virusa Kovid 19.
- Leo Raunio je umro dve godine nakon što je Judžin diplomirao 1984. godine, u 72 godini života.
- Pogledajte Judžina na Jutjubu: bit.ly/Eugene-Fransch ili (sa prevodom) na subotnaskola.org/vesti.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misioniske postove i važne činjenice iz Južnoafričke indijsko-okeanske divizionu: bit.ly/Eugene-Fransch.
- Misioniska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 8 govori o jačanju učenitstva među pastorima, učiteljima i drugim radnicima u delu, omogućujući im da rastu u veri i napreduju u delu. Cilj broj 4 govori o jačanju adventističkih institucija koje se bore za očuvanje slobode i zdravlja celokupnog čovekovog organizma, i jačanje nade kroz Isusovo delovanje u obnavljanju Božjeg obliča u ljudima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misioniske informacije

- Hrišćanstvo je osnovna religija u Zimbabveu. Osamdeset i pet posto stanovništva je protestantskog religioznog shvatanja.

Ja sam mrtav čovjek, 1. deo

Alfred Mačona

Ne bi trebalo da sam živ nakon tragedije koja se dogodila samo dva dana pred Božić u Zimbabveu. Dvadeset i trećeg decembra, moja supruga Fortunat i ja, krenuli smo iz glavnog grada Hararea, da provedemo Božićne praznike sa decom koja su bila kod bake i deke u drugom gradu. Dok smo se vozili, mogli smo da vidimo mnoštvo ljudi koje je stajalo kraj puta, stopirajući, u nadi da će im neko ponuditi prevoz.

Usred predbožićne gužve, autobusi su bili puni, a ljudi nestrpljivi da pronađu način da se prevezu do svojih destinacija pre praznika.

Prepoznali smo jednu ženu pokraj puta, i stali da je povezemo. Dok je ulazila u auto, zamolila nas je da povezemo i jednog čoveka i ženu koji su tu stajali sa njom. Njih nismo poznavali, ali videvši njihova zabrinuta lica, pristali smo.

Tako je troje putnika selo pozadi, a supruga i ja bili smo napred. Kad su se svi smestili krenuli smo dalje.

Odjednom, sve je postalo tamno. Sledeća stvar koje se sećam bila je da mi se činilo kao da me pojas jako steže. Nisam mogao da se pomerim. Sve je bilo mračno. Čuo sam neke zvuke, iskrivljene glasove iz

daljine. Shvatio sam da se nešto strašno dogodilo. Osetio sam da kola podrhtavaju. Naredna stvar koju sam čuo bila je sirena hitne pomoći ili policijskih kola. Nekoliko trenutaka kasnije, osetio sam da me neko podiže i nosi u kola hitne pomoći. Medicinska sestra me je pitala koga treba da pozove.

„Šta se dogodilo?“, upitao sam.

„Sudar na putu“, odgovorila je.

Dao sam joj imena i telefone dve osobe - pastora i starešine crkve.

U bolnici pastor je zatražio da budem prebačen u bolnicu u Harareu. Pitaو je medicinsku sestru za Fortunat, i saznali smo da je vozilo koji se kretalo iza nas, odvezlo nju i ostale putnike u drugu bolnicu. Ona je imala ozbiljna unutrašnja krvarenja. Pastor je zatražio da bude dovedena u moju bolnicu.

Dva vozila hitne pomoći su bila angažovana, i Fortunat i ja bili smo prebačeni u bolnicu u Harareu. Poslednje čega se sećam bilo je da me unose u kola hitne pomoći.

U toku naredna dva dana, 24. i 25. decembra, Fortunat i ja smo bili podvrgnuti mnogobrojnim operacijama. Moja supruga je imala povredu tankog creva koje je napuklo, usled čega je imala unutrašnja krvarenja. Hirurzi su joj odstranili 40 cm tankog creva. Leva ruka i leva noga su joj bile teško povređene, pa su joj ubacili metalne šipke.

Meni su doktori ubacili metalne pločice u levu podlakticu i metalne šipke u levu nogu.

Najteža operacija kojoj sam podvrgnut bila je operacija kičme. Hirurg je morao da operiše kroz prednji deo vrata i ubaci implante na moj četvrti i peti vratni pršljen.

Kasnije mi je pokazao rendgenski snimak kičme.

„Ovaj snimak možete odneti bilo kom radiologu na svetu, i reći će vam ono što ću vam ja sad reći: Vi ste mrtav čovek. Vaš rendgenski snimak pokazuje da ste ili mrtav čovek ili potpuno paralisani od vrata naniže.“

Dve sedmice kasnije, Fortunat i ja smo bili otpušteni iz bolnice na kućnu intezivnu fizikalnu terapiju. Narednih 6 sedmica smo učili iznova da hodamo.

Tada smo čuli da je u toj nesreći na putu poginulo petoro ljudi. Sudar je izazvao automobil koji je ogromnom brzinom vozio mlađi čovek pod dejstvom alkohola. U policijskom izveštaju je pisalo da sam ja vozio 90 km/sat, dok je taj mlađi pijani čovek vozio 170 km/sat.

Naša prijateljica koja je sedela iza mene poginula je na licu mesta, dok su ono dvoje ljudi koje smo povezali preminuli od zadobijenih povreda narednog dana. Vozilo koje nas je udarilo je imalo troje putnika. Dvoje od njih, pijani vozač i starija gospođa koja je sedela iza njega su na licu mesta poginuli. Treći putnik je bio prevezen u bolnicu, tako da ne znamo da li je preživeo.

Bili smo šokirani ovim informacijama. Gospod je sačuvao naše živote na neverovatnan način.

Čuda se nisu tu zaustavila, četiri meseca kasnije, u aprilu, mogao sam da otpočnem sa pastoralnim časovima na Univerzitetu Solusi, onako kako sam prethodno planirao. 🌍

Deo darova 13. subote 2015. godine bio je upotrebljen za Univerzitet Solusi, za pro-

U vezi sa pričom

- Zamolite nekog mladića da iznese ovu priču kao svoje iskustvo.
- Pogledajte Alfreda na Jutjubu: bit.ly/Alfred-Machona ili (sa prevodom) na subotnaskola.org/vesti.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misioniske postove i važne činjenice iz Južnoafričke indijsko-okeanske divizije: bit.ly/sid-2022.
- Misioniska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 8 govori o jačanju učenitstva među pastorima, učiteljima i drugim radnicima u delu, omogućujući im da rastu u veri i napreduju u delu. Cilj broj 4 govori o jačanju adventističkih institucija koje se bore za očuvanje slobode i zdravlja celokupnog čovekovog organizma, i jačanje nade kroz Isusovo delovanje u obnavljanju Božjeg obličja u ljudima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Viktorijini vodopadi poznati u narodu pod imenom Dim koji grmi nalaze se na granici između Zimbabvea i Zambije. To je najveći vodopad na svetu.

širenje njegove kantine sa 500 na 1.000 mesta.

Hvala vam što vaša misioniska darovanja omogućuju da adventističke obrazovne ustanove poput Solusija, mogu da obučavaju pastore za objavljivanje silnog Isusovog skorog povratka.

(Naredne sedmice čitajte još o Alfredu).

Ja sam mrtav čovjek, 2. deo

Alfred Mačona

(Nastavak od prethodne sedmice)

Nakon što sam 11 godina služio kao literarni evanđelista, dobio sam stipendiju da studiram i postanem pastor na Univerzitetu Solusi u Zimbabveu.

Međutim, četiri meseca pre početka nastave, moja supruga Fortunat i ja doživeli smo saobraćajnu nesreću i bili teško povređeni. Mnoga čuda su se dogodila do današnjeg dana koja ne razumem.

Ne razumem kako smo moja supruga i ja preživeli direktan čeon sudar, iako smo sedeli na prednjim sedištima automobila, a tri osobe koje su sedele pozadi, iza nas, nisu preživele.

Ne shvatam kako nisam potpuno nepokretan. Kada sam otpočinjao sa vežbama fizikalne terapije, terapeut me je upitao da li sam čovek molitve.

„Da, zašto pitate?“, odgovorio sam zbunjeno.

„Rendgenski snimak koji držim u ruci pokazuje da ste paralizovani od glave nadole. Obično bi čovek sa ovakvim rendgenskim snimkom bio zapravo mrtav. Biću veoma pažljiv sa vama, jer se plašim“, rekao je.

Ne razumem brzi dolazak kola hitne pomoći na mesto sudara. Direktor lokalnog

rudnika zlata je vozio svoj pikap tačno iza nas, i video je nesreću. Odmah je nazvao medicinsku sestru koja je radila u rudniku zlata, traživši od nje da dođe što pre sa kolima hitne pomoći rudnika.

Ne razumem kako sam dobio crkvenu stipendiju da studiram na Univerzitetu Solusi tri meseca pre nesreće. Bez te školarine, moja supruga i ja ne bismo imali čime da platimo bolničke troškove lečenja, i možda bismo preminuli. Naši troškovi lečenja su iznosili 36.000 USD. To je ogromna suma u Zimbabveu.

Ne znam zašto je jedini stručni ortopedski hirurg koji je mogao da operiše vrat i kičmu u Zimbabveu bio tog dana slobodan i stajao na raspolaganju, a pri tome je imao rezervisanu avionsku kartu za let do Pariza na dan naše nesreće. On me je operisao ujutro, a otputovao je za Pariz te iste večeri.

Često postavljam Bogu pitanje: „Zašto si baš nas poštedeo? Po svemu što se dogodilo, trebalo je da poginemo na licu mesta.“

Imam dva moguća odgovora. Možda moja supruga i ja nismo dovoljno duhovno spremni da umremo, a Bog nam je dao još jednu priliku da se pripremimo za Jutro Vaskrsenja. Ili nas je možda Bog spasio zato što još treba da obavimo posao u Njegovom vinogradu.

Moj molitveni život se u mnogo čemu promenio nakon saobraćajnog udesa. Molim se mnogo češće, i tražim od Boga da mi da snagu da činim dobra dela sve vreme.

Tražim od Boga da deluje na moje slabosti, da budem ispravan pred Njim, i da budem spreman da umrem u bilo kom trenutku.

Tražim od Boga, takođe, da ne izgubim želju da izvršavam Njegovu volju. Molim se: „Šta god želiš da činim, daj mi snagu i volju da to uradim.“

Ponekad pravim greške, ali uvek idem do Boga, tražeći da mi oprostí što sam to uradio, da mi da snagu da takve stvari više ne ponavljam.

Molim se da moj odnos sa Bogom bude dobar sve vreme. Da se moja revnost u ispunjavanju Njegove volje ne ohladi.

Ne znam šta je Bog uradio 23. decembra 2015. godine i zašto, ali znam da sam i dalje ovde i da ću Mu služiti sve dane svog života. 🌍

Deo darova 13. subote 2015. godine bio je upotrebljen za Univerzitet Solusi, da se njegova kantina proširi sa 500 na 1.000 mesta.

Hvala vam što vaša misionska darovanja omogućuju da adventističke obrazovne ustanove, poput Solusija, mogu da obučavaju pastore za objavljivanje silnog Isusovog skorog povratka.

U vezi sa pričom

- Zamolite nekog mladića da iznese ovu priču kao svoje iskustvo.
- Pogledajte Alfreda na Jutjubu: bit.ly/Alfred-Machona ili (sa prevodom) na subotnaskola.org/vesti.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Južnoafričke indijsko-okeanske divizije: bit.ly/sid-2022.
- Misionska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 8 govori o jačanju učeništva među pastorima, učiteljima i drugim radnicima u delu, omogućujući im da rastu u veri i napreduju u delu. Cilj broj 4 govori o jačanju adventističkih institucija koje se bore za očuvanje slobode i zdravlja celokupnog čovekovog organizma, i jačanje nade kroz Isusovo delovanje u obnavljanju Božjeg obličja u ljudima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- U Zimbabveu se koristi 16 zvaničnih jezika, više nego u bilo kojoj državi: čiva, čibarve, engleski, kalanga, koisan, nambija, ndau, ndebele, šangani, šona, znakovni jezik, soto, tonga, cvana, venda i ksosa. Šona i ndebele su jezici koji se najviše upotrebljavaju.
- Ruine grada Veliki Zimbabve, starog grada iz kasnog gvozdеног doba, pod zaštitom su Uneskove svetske baštine, kao jedna od najznačajnijih arheoloških lokacija u subsaharskoj Africi. Napravljen je od tri povezana (sada uništena) kompleksa, i sav je izgrađen u kamenu.
- Zimbabve, po mišljenju nekih nalazi se na lokaciji Ofira, grada koji se spominje u Svetom pismu po caru Solomunu (grad iz kog je car dobijao slonovaču, zlato, i druge dragocene predmete).

Blagosiljati druge

Blesing Čatambudža, 31

Moje ime je Blesing (u prevodu blagoslov, prim. prev.) i moj život je svedočanstvo Božjih prekrasnih blagoslova.

Moja porodica je odlazila u crkvu svake nedelje u Zimbabveu, ali nismo bili preterano pobožni. Kao tinejdžerka želela sam da služim Bogu i rekla sam crkvenom vođi da želim da budem u celibatu za Hrista.

„Da li si sa nekim u vezi?“, upitao me je.

„Ne“, odgovorila sam.

„Trebalo bi prvo da iskusiš ljubav, pa onda da se vratiš sa tom idejom.“

Otišla sam, iskusila ljubav, i prestala da odlazim u crkvu.

Na koledžu sam upoznala pogrešne prijatelje. Opijali smo se i odlazili na zabave.

Kada sam imala 18 godina, zaljubila sam se u 21-godišnjeg mladića. Iskusili smo ljubav, onako kako je crkveni vođa savetovao, i zatrudnela sam. U mojoj kulturi, ako zatrudniš, moraš da ostaneš sa tim čovekom, tako da sam se preselila kod njega i njegove majke.

Tada sam shvatila da stvari nisu onakve kako sam očekivala. Suprug i ja smo se često svađali.

Dobili smo dvoje dece, ali smo se i dalje svađali. Nisam znala značenje pravog braka. Oboje smo gajili svoje snove i očeki-

vanja, a njegova majka je stalno bila neprijatna prema meni.

Nedeljom sam počela da odlazim u crkvu svog supruga.

A onda sam se razbolela i otišla kod majke na neki duži period.

U majčinoj kući, u razmaku od tri dana, usnila sam dva neobična, ali identična sna.

U oba sna, čula sam sirene i videla ljude kako trče u raznim pravcima. Videla sam takođe veliku stenu kako dolazi sa neba, i strelu koja je ukazivala na krst pred kojim je stajalo nekoliko ljudi. Čula sam reči: „Pokajte se, jer svet se približava kraju.“

Bila sam zbunjena. Crkva mog supruga nikada nije govorila da se ovom svetu približava kraj. Nisam znala šta ovaj san znači.

Moj suprug takođe nije razumeo ove sne. Rekla sam mu: „Ja ću da tražim Isusa, i kada Ga pronađem, propovedaću o Njemu.“

Ali gde sam mogla da pronađem Isusa?

Pošto je bilo teško pronaći posao u Zimbabveu, suprug i ja odselili smo se u Bocvanu. Dok smo tamo boravili, upoznali smo starešinu Adventističke crkve koji nam je ponudio da proučava Bibliju sa nama. Na prvom proučavanju starešina nam je rekao da se svet bliži svom kraju, i da će Isus doći uskoro.

Pokazao nam je neke tekstove iz Biblije koji su govorili o tome. Konačno sam mogla da razumem svoje snove. Bila sam toliko srećna.

Kroz dodatna biblijska proučavanja, upoznala sam Isusa iz Biblije, krstila sam se i pridružila adventističkoj crkvenoj porodici.

Bila sam odlučna da sledim svoja ubeđenja i propovedam o Isusu. Pronašla sam Ga, upoznala Ga, a sada sam želela da svedočim drugim ljudima o ljubavi koju Isus ima prema nama. Odlučila sam da upišem studije na Univerzitetu Rusanga, jednoj adventističkoj obrazovnoj ustanovi u Zambiji.

Nažalost, moj suprug je napustio mene i naše dvoje dece, i oženio se drugom ženom.

Radila sam vredno, čisteći mnoga dvorišta, da bih skupila dovoljno novca da platim školarinu za prvih nekoliko meseci studiranja. Moja majka mi je pomogla, a univerzitet mi omogućio da se uključim u njegove radne akcije, da bi na taj način pomogao plaćanje dalje školarine.

Odlučila sam da studiram teologiju, da saznam još mnogo toga o Bogu, i da se pripremam da podučavam druge mlade ljude, da mogu da imaju istu nadu poput mene.

Bez obzira na skromne odluke koje donosimo u svom životu, Bog je uvek spreman da nam pruži novu šansu. On čezne da nam se otkrije. On želi da Ga ljudi potraže, i da o Njemu govore drugima.

Poput glasa u mojim snovima, On nas poziva da promenimo kurs svog života, da se okrenemo na drugu stranu, prema Njemu.

On nam, kaže: „Pokaj se, jer se svet približi svom kraju. Isus dolazi uskoro!“

Jedva čekam taj dan. 🌍

U vezi sa pričom

- Zamolite neku devojkicu da iznese ovu priču kao svoje iskustvo.
- Blessing je na drugoj godini teologije na Univerzitetu Rusangu u Zambiji.
- Pogledajte Blessing na Jutjubu: bit.ly/Blessing-Chatambudza ili (sa prevodom) na subotnaskola.org/vesti..
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionerske postove i važne činjenice iz Južnoafričke indijsko-okeanske divizije: bit.ly/sid-2022.
- Misionerska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat, „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Cilj broj 4 govori o jačanju adventističkih institucija koje se bore za očuvanje slobode i zdravlja celokupnog čovekovog organizma, i jačanje nade kroz Isusovo delovanje u obnavljanju Božjeg obličja u ljudima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve, „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionerske informacije

- Godine 1903. V. H. Anderson, Džejkob Deča i nekoliko drugih afričkih radnika, krenulo je iz misionerske stanice Solusi u ono što se nekad zvalo Južna Rodezija, da potraže odgovarajuću lokaciju za novu misionersku stanicu. Nakon što su prepešačili veći deo svog puta, i nakon što je Anderson skoro umro od dizenterije, stigli su na teritoriju pogravnice Monzea, 160 km severoistočno od Kaloma, tadašnjeg glavnog grada. Pogravnica Monze im je poklonio 2.200 hektara zemljišta, na kome je kasnije nikla misionarska stanica Rusangu.
- Zambija je većinski hrišćanska država, iako postoji mnoštvo ljudi koji i dalje upražnjavaju tradicionalne religiozne obrede. Više od 3/4 stanovništva se izjašnjava da su protestantskog religioznog ubeđenja. Rimokatolička crkva je zastupljena u 20% stanovništva.

Srešćemo se na drugoj strani

NAMIBIJA | 30. april

Okrčejn Matengu, 31

Komšije koje su se u tom trenutku tu našle, opkolile su je štiteći je od nasilnika, a neko je pozvao policiju. Policija je pozvala hitnu pomoć. Stavili su lisice na ruke očuhu i povelu ga u pritvor.

Tomi je u bolnici bio podvrgnut hitnoj hirurškoj operaciji usled frakture lobanje.

Nakon operacije, hirurg je sa suzama u očima rekao da je dečkić doživeo teško oštećenje mozga, i da će mu biti paralisana leva strana tela. Majka i porodični prijatelji su briznuli u plač. Neko među njima je upitao: „Da li možemo da se pomolimo?“

Dižući svoje ruke uvis, molio se: „Oče nebeski, ja nisam Ilija, niti tvrdim da sam svetiji od ljudi u ovoj prostoriji, ali stojim ovde pod Hristovom milošću. Molim Te, usliši molitve ovih ljudi. Neka u svemu bude Tvoja volja. U ime Isusa Hrista Te ovo molim. Amin.“

Nakon molitve u prostoriji je vladala potpuna tišina. Osećao sam mir. Razumeo sam da postoji Bog na nebu. Ovaj čovek je poznavao Boga.

Dve sedmice kasnije, mali Tomi je otpušten iz bolnice. Kao što je doktor rekao, leva strana mu je bila paralizovana. Sa teškoćom je mogao da govori.

Mesecima sam razmišljao o molitvi iz bolnice. Čeznuo sam da razgovaram sa Bogom na sličan način. Godinu dana kasnije, kada sam imao 6 godina, počeo sam da odlazim u Adventističku crkvu svake subote sa jednim svojim rođakom. Tokom tog vremena, primetio sam da se vernici crkve mole poput onog čoveka u bolnici. Izgledalo je da poznaju Boga.

Moj očuh bi često vikao kad se vraćao s posla kući.

„Meri!“, vikao je ljutito.

Znao sam šta će se dalje dogoditi. Uvek kad je ljutit dolazio kući, tukao je majku.

Jednom prilikom sa svojom braćom i sestrama došli smo u posetu roditeljima u jednom malom mestu u Namibiji. Imao sam tada 5 godina. Živeli smo sa bakom u jednom selu udaljenom 35 km, a sad smo bili na školskom raspustu.

Majka je bila zauzeta u kuhinji. Na svojim leđima, u nosiljki, nosila je mog dvogodišnjeg brata Tomija.

Očuh se pojavio na kuhinjskim vratima. „Zašto večera još nije gotova?“, povikao je udarajući majku po licu.

Plaćući, potrčala je prema zadnjim vratima i istrčala iz kuće, bežeći od očuha. On je išao za njom sa velikim štapom u ruci. Iznenada, bacio je štap na nju. Majka je izbegla udarac štapa, ali on je pogodio malog Tomija.

Dok je Tomijev vrisak probijao vazduh, majka je zastala i povikala: „Ubio si mi sina!“

U međuvremenu, Tomijev život je bio ispunjen bolom i patnjom. Jednog dana, kada je imao 12 godina, a ja 15, sedeli smo ispod jednog drveta i čekali da baka posluži ručak. Odjednom, Tomi se onesvestio i pao na zemlju.

Osvestivši se, povikao je: „Umirem!“ Zatim je začutao i prestao da diše.

Baka je izbezumljeno zvala u pomoć.

Ja sam nekontrolisano plakao. Osećao sam se tako bespomoćno.

Tog trenutka, setio sam se molitve čoveka iz bolnice. Tražio sam mir.

Moja molitva je bila kratka. „Mlad sam“, rekao sam, „nemam snage da nosim ovaj bol. Daj mi još jednu priliku da se pripremim za Tomijevu smrt.“ Onog trenutka kada sam rekao „Amin“, Tomi je kinuo. Kinuo je tri puta, a baka je povikala: „Živ je“. Zahvalio sam se Bogu.

Deset godina je proteklo, ja sam se preselio u Vindhuk, glavni grad Namibije, pridruživši se Adventističkoj crkvi, crkvi molitve, čiji su članovi poznavali Boga.

Jednog dana moja sestra me je pozvala da mi kaže da je Tomi bolestan. Setio sam se svoje molitve i pomislio: „Vreme je. Vreme je isteklo.“

Autobusom sam krenuo na put od 1.200 km do bolničkog kreveta mog brata. On se borio za život, ali sada je nešto bilo drugačije. Imao je mir.

„Moje vreme ističe“, rekao mi je. „Molio sam se Bogu. Srešćemo se na drugoj strani. Nastavi da ideš putem vere u Boga.“

Tri dana kasnije, Tomi je izdahnuo. Međutim, njegove reči i dan danas odzvanjaju u mojim ušima: „Srešćemo se na drugoj strani. Nastavi da ideš putem vere u Boga.“

Diplomirao sam na odseku za radio produkciju, i danas radim kao menadžer radio stanice adventističkog svetskog radija u Namibiji. Verujem da ću jednog dana ponovo sresti Tomija sa druge strane.

U vezi sa pričom

- Zamolite nekog mladića da iznese ovu priču kao svoje iskustvo.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misioniske postove i važne činjenice iz Južnoafričke indijsko-okeanske divizije: bit.ly/sid-2022.
- Misioniska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Cilj broj 4 govori o jačanju adventističkih institucija koje se bore za očuvanje slobode i zdravlja celokupnog čovekovog organizma, i jačanje nade kroz Isusovo delovanje u obnavljanju Božjeg obličja u ljudima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misioniske informacije

- Prvo adventističko delovanje u Namibiji otpočelo je 1937/38. godine kada je J. Van der Merve vodio evanđeoske sastanke u Vindhoku, nakon kojih je petoro ljudi bilo kršteno. Do 1954. godine nije bilo nikakvog adventističkog delovanja. Tada je osnovano jugozapadno afričko misionisko polje. J. Beker bio je jedini pastor koji je živio u jugozapadnoj Africi. Kasnije je postavljen za predsednika ovog misioniskog polja.

Vi takođe možete imati čvrstu veru da ćete videti svoje mile kada Isus ponovo dođe. Do tog prekrasnog dana nastavljamo da koračamo Božjim putem. 🌍

Hvala vam što su vaša misioniska darovanja pomogla da se radosna vest, da naš Gospod Isus uskoro dolazi, širi u Namibiji i širom Južnoafričke indijsko-okeanske divizije.

Umro da bi živeo

David Diogo de Viktorija, 29

Kao mladić, pridružio sam se jednoj grupi kriminalaca koja je prodavala marihuanu i druge droge u Angoli.

Bilo nas je 13 u grupi, a ja sam kupovao drogu od drugih za preprodaju. Nisam koristio drogu za sebe, i uskoro su ostali članovi grupe pomislili da ja sebe smatram boljim od njih, tako da mi se vođa grupe obratio i rekao: „Ako ne budeš pušio sa nama marihuanu, pretući ćemo te.“

Šta sam mogao da uradim? Počeo sam da pušim.

Uz korišćenje marihuane, počelo je moje sve dublje upadanje u život kriminala. Ja nisam više samo preprodavao drogu, počeo sam da učestvujem i u obijanju automobila, krađama u radnjama i provaljivanju u domove.

Teritorija na kojoj smo vršili kriminal nalazila se u neposrednoj blizini Luande, glavnog grada Angole. Policija je odlučila da preduzme odlučne korake. U kratkom vremenskom periodu, ubijeno je 12 članova moje grupe. Ja sam nekako preživeo.

Ne obazirući se previše na tadašnje prilike, osnovao sam novu grupu sa prijateljem. Sada sam ja bio vođa.

Nisam ponosan na život koji sam vodio. Oko 180 članova raznih bandi ubijeno je od

strane policije. Ja sam imao preko 40 prijava, i sud me je osuđivao tri puta.

Tokom trećeg boravka u zatvoru, po prvi put sam čuo za Hrišćansku adventističku crkvu. Jedan vernik crkve je redovno dolazio i posećivao zatvorenike. Sa njim sam proučavao Bibliju.

Međutim, nakon izlaska iz zatvora, preselio sam se u kuću svoje tetke i ubrzo formirao novu kriminalnu grupu. Tokom jedne pljačke benzinske stanice, nešto je krenulo naopako, i radnik obezbeđenja je bio ubijen. Kada je policija saznala da sam bio u kući svoje tetke, došla je sa mnoštvom službenika da me ubiju.

Nekako sam preživeo policijsku raciju. Spavao sam kada je policija došla, i nisu me pronašli iako su pretražili celu kuću. Moja tetka je bila uplašena, rekavši mi da napustim njenu kuću.

Tako sam se preselio u podrum kuće moje majke. Moja majka nije želela da vodim kriminalnu grupu iz podruma njene kuće, pa me je odvela kod vrača, koji je obećao da će pomoći.

Određeno vreme izgledalo je da čini vrača deluju. Četiri meseca nisam koristio drogu, niti izvršio bilo kakvu kriminalnu aktivnost. Moja majka i ostali članovi porodice bili su veoma srećni. Međutim, u petom mesecu, vratio sam se svom starom životu sa još više entuzijazma nego ranije. Moj život je delovao beznadežno.

A onda sam upoznao čoveka koga su svi nazivali Pimp. Bio je sav istetoviran. Sa svojim imenom i pojavom mogao je da bude

kriminalac poput mene. Međutim, nije govorio niti radio stvari kao kriminalac. Bio je adventista.

Jednog dana, Pimp mi je pokazao stih iz Biblije: „Jer koji se vladaju po duhu Božijem oni su sinovi Božiji.“ (Rimljanima 8,14)

Kada sam čuo te reči, u meni se rodila duboka želja da budem Božji sin. Pitao sam se: „Da li Bog ima plan čak i za mene?“

Počeo sam da čitam Bibliju sa Pimpom. Dok smo proučavali, upoznavao sam Boga i shvatio da je Njegova ljubav dovoljno velika da može da pokrije moje grehe. Isus me je toliko voleo da je na krst poneo moje grehe i dao svoj život.

„Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svog Jedinorodnog dao da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.“ (Jovan 3,16)

Moj život je počeo da se menja. Poželeo sam da umrem svom starom načinu života i da se ponovo rodim u Isusu. Predao sam svoje srce Isusu, i pridružio se Hrišćanskoj adventističkoj crkvi 2013. godine.

Na slavu Bogu, danas studiram na Adventističkom univerzitetu u Mozambiku da postanem pastor.

Moja porodica, komšije i prijatelji kritikovali su moju odluku da sledim Isusa, ali ja ne marim za to. Sve što želim je da služim Isusu do kraja svog života. Moje srce pripada Njemu. Molim se da može da me upotrebi da dovede druge ljude k Sebi, uključujući članove moje porodice.

Deo darova 13. subote pre tri godine bio je upotrebljen za adventistički univerzitet u Mozambiku, na kome David studira. Proširen je izgradnjom novih učionica i opremljen novom opremom. 🌍

Hvala vam na darovanjima 13. subote ovog tromesečja koja će biti upotrebljena za 4 projekta u Davidovom rodnom kraju u Angoli, uključujući i izgradnju adventističke škole u Luandi, nedaleko od mesta gde je živeo.

U vezi sa pričom

- Zamolite mušku osobu da iznese ovu priču kao svoje iskustvo.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Južnoafričke indijsko-okeanske divizije: bit.ly/sid-2022.
- Misionska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Cilj broj 4 govori o jačanju adventističkih institucija koje se bore za očuvanje slobode i zdravlja celokupnog čovekovog organizma, i jačanje nade kroz Isusovo delovanje u obnavljanju Božjeg obličja u ljudima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Misionske informacije

- Adventistička vest prvi put je ušla u Mozambik 1931. godine, kada su dva studenta iz Adventističke misionske škole Malamulo iz Malavija, došli u svoju postojbinu, portugalsku Istočnu Afriku. Obojica su bili misionarski orijentisani, i ubrzo su svedočili velikom mnoštvu ljudi. O. U. Gidings i Maks Vebster došli su u Mozambik da istraže veliko interesovanje ljudi za adventnu vest. Godine 1933, Vebster je bio poslat u oblast Zambezi da osnuje misiju. Godine 1935, sa dozvolom glavnog guvernera, osnovao je misionsku stanicu koju je nazvao Munguluni, što znači „svetlost“.

Hvala vam što planirate da priložite veliku sredstva.

Zabave ili Bog

Besi Lečina, 35

Besi nije mogla da razume zašto je delovalo da je Adventistička crkva uvek zatvorena kad god bi prošla pored nje nedeljom, tražeći novo mesto gde će moći da proslavlja Boga.

Zbunjena, zastala je i otpočela razgovor sa mladom devojkom koja je stajala u dvorištu pored crkve, u centralnom delu Bocvane.

„Kada je ova crkva otvorena?“, upitala je. „Zašto je uvek zatvorena?“

„To je Adventistička crkva“, odgovorila je devojka. „Ali nisam sigurna da tu možete da proslavljate Boga. Biti adventista je teško.“

„Šta to znači?“, pitala je Besi.

Devojka je objasnila da vernici ne idu na zabave i ne nose nakit. „I vole da idu u crkvu subotom“, dodala je devojka.

U Bocvani, subota je dan kada mladi ljudi idu na zabave.

Besi nije mogla da zamisli da ne ide na zabave i da prestane da nosi nakit. „Ne mogu da proslavljam Boga u ovoj crkvi.“

Odrasla je u nehrišćanskoj porodici, i malo toga je znala o Bogu. Odlučila je, međutim, tokom dužeg raspusta između srednje škole i početka fakulteta, da postane hrišćanka.

Posećivala je mnoge crkve, i tada je primetila da je Adventistička crkva uvek zatvorena nedeljom.

Te jeseni, Besi se preselila u glavni grad Bocvane Gaborone da studira. Ubrzo je primetila da je njena cimerka Solofelang iz studentskog doma odlazila u crkvu sredom, petkom i subotom, ali Besi nije tome pridavala veću pažnju. Subotom je odlazila na zabave, i tražila je crkvu u koju bi išla nedeljom.

Crkve u koje je odlazila nisu koristile Bibliju, i osećala je da ništa novo nije saznala.

Nakon nekoliko meseci, Besi je pitala svoju cimerku: „Koja je to crkva u koju ideš tri puta sedmično?“

„To je Adventistička crkva“, odgovorila je Solofelang. „Ona svetkuje subotu kao dan odmora.“

Besi je pažljivo pogledala svoju cimerku i primetila da ona ne nosi nakit. Setila se tada razgovora sa devojkom u svom rodnom mestu i pomislila: „Ja ne bih mogla da idem tamo.“

Nakon kratkom vremena, iako je navikla da ide u crkvu nedeljom, postavljala je sebi pitanja iz kog razloga su adventisti bili drugačiji? Odlučila je da ode i poseti jednom prilikom tu crkvu, ali ne subotom.

Besi je u sredu sa Solofelang otišla u jednu prostoriju na univerzitetu, u kojoj

su se adventistički studenti okupljali na bogoslužju.

Bila je impresionirana pastorovim izlaganjem o braku. Želela je da se uda jednog dana.

Saznavši da će o braku ponovo biti govoreno, opet je sa svojom cimerkom došla na okupljanje adventista u petak.

U subotu ujutro, otišla je sa Solofelang u crkvu, a nakon ručka ostala na biblijskom proučavanju. Od tog dana, nije prestala da odlazi u crkvu subotom.

Besin život je počeo da se menja. Shvatila je da je lako bilo odlučiti da ne nosi nakit, kao i da ne odlazi na zabave subotom. Saznala je da može da razgovara sa Bogom kroz molitvu.

Ljudi su bili iznenađeni videvši promene na njoj. Postavljali su joj razna pitanja. Rado im je govorila o svojoj novootkrivenoj veri.

Besi se krstila pre kraja fakultetske godine. Njena cimerka je plakala od radosti, dok je Besi izlazila iz kršteničkog bazena.

Danas, ona ima 35 godina i majka je troje dece. Radi kao profesorka na akademiji Istern Gejt, srednjoj adventističkoj internatskoj školi na severu Bocvane. Njen suprug radi u istoj školi kao menadžer.

Bila je svedok mnogim promenama u životima svojih učenika - slično promeni u njenom životu.

„Ponekad nam roditelji dovode buntovnu decu, ali kada ona napuste školu, svi postaju drugačiji, i deca i roditelji.

Roditelji nam se zahvaljuju za promene kod svoje dece.

Akademija Istern Gejt deli zemljište na kampusu sa istoimenom osnovnom školom, koja je otvorena sredstvima 13. subote 2017. godine.

Besina šestogodišnja ćerka Džoana je krenula u prvi razred.

Besi iznad svega želi da ova škola vodi decu i mlade ljude Bogu. 🌍

U vezi sa pričom

- Pogledajte Besi na Jutjubu: bit.ly/Bessie-Lechina ili (sa prevodom) na subotnaskola.org/vesti.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka ((bit.ly/fb-mq)).
- Preuzmite misionijske postove i važne činjenice iz Južnoafričke indijsko-okeanske divizije: bit.ly/sid-2022
- Principi jednostavnosti i skromnosti ilustrovani u ovoj priči o misiji odražavaju osnovno 22. verovanje Hrišćanska adventističke crkve o „hrišćanskom ponašanju“, koje delimično glasi: „Mi smo pozvani da budemo pobožni ljudi koji misle, osećaju, i deluju u skladu sa biblijskim principima u svim aspektima ličnog i društvenog života. Mi se samo uključujemo u stvari koje ne kaljaju Hristovu čistotu, zdravlje i radost u našim životima. Ovo znači da naša zabava i razonoda treba da ispunjava najviše standarde hrišćanskog ukusa i lepote. Dok prepoznamo kulturne razlike, naše odevanje treba da bude jednostavno, skromno i uredno, što i dolikuje onima čija se prava lepota ne sastoji u spoljašnjem ukrašavanju već u neprolaznom ukrasu blagog i tihog duha.“ Možete pročitati više na: bit.ly/SDA-FB22.
- Misionijska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Cilj broj 4 govori o jačanju adventističkih institucija koje se bore za očuvanje slobode i zdravlja celokupnog čovekovog organizma, i jačanje nade kroz Isusovo delovanje u obnavljanju Božjeg obličja u ljudima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Nada usred pandemije

ANGOLA | 21. maj

Antonija Migel, 40

Kovid 19 je promenio moj život. Oduvek sam verovala u Boga. Još od malih nogu molila sam se Bogu da mi pomogne da nađem dobrog supruga. Čeznula sam za suprugom koji će voleti Boga i ići sa mnom u crkvu. Međutim, postavljalo se veliko pitanje: u koju crkvu ćemo ići?

Kao dete, dok sam odrastala u Angoli, odlazila sam u crkvu svojih roditelja, i verno sledila sve njene rituale. Međutim, izgledalo je kao da nešto nedostaje. Nakon što sam se udala za prekrasnog čoveka, odlučila sam da idem u drugu crkvu, a četiri godine kasnije počela sam da posećujem treću. Međutim, osećala sam se praznom iznutra. Nešto je nedostajalo.

Ono što se događalo u crkvi izgledalo je kao da nije povezano sa mojim svakodnevnim životom. Nisam bila sigurna da mi je Bog oprostio grehe.

Nisam bila sigurna da se moj karakter menja da nalikuje Njegovom. Uz to, moj suprug nije odlazio u crkvu sa mnom.

Godine 2020, cela država je bila zatvorena zbog pandemije Kovida 19. Crkve su bile zatvorene, nisam mogla da idem na bogoslužnja. Potražila sam neko bogoslužnje na Jutjubu i pronašla dva programa koji su bili vođeni od strane pastora Hrišćanske adventističke crkve na TV kanalu „Nada“.

Dok sam gledala, pažljivo sam upoređivala iznete biblijske stihove sa stihovima zapisanim u mojoj Bibliji. Shvatila sam da zapravo ne poznajem dovoljno dobro Bibliju. Ono što me je navelo na razmišljanje je to koliko se puta u njoj spominje subota.

Dok sam dalje gledala, osetila sam kao da se jedan od pastora meni lično obraća rečima: „Šta želite da sledite - reči koje vam govore ljudi ili reč Božju zapisanu u Bibliji?“

Ovo pitanje mi se često javljalo u mislima. Iz dubine svog srca odgovorila sam: „Želim da sledim ono što je Bog rekao u svojoj Reči.“

Setila sam se da je mlada žena koja je dolazila da mi pomaže oko sređivanja kuće

uzimala slobodan dan subotom, jer je tog dana odlazila u Adventističku crkvu. Nešto kasnije, prestala je da odlazi u crkvu i radila kod nas i subotom.

Kada sam posle nekog vremena postala svesna važnosti subote, razgovarala sam sa mladom ženom.

„Više ne idete u crkvu, i spremni ste da radite u mojoj kući i subotom. Ako ste prestali da idete u crkvu zbog posla, molim vas razmislite ponovo. Od sada, radićete od ponedeljka do petka, subota je sveta.“

Do tada, pandemijske restrikcije su bile popuštene, i mlada žena je mogla da odlazi u crkvu. Danas, ona proučava osnovne biblijske istine i priprema se za krštenje.

U međuvremenu, želela sam da saznam više o suboti, i pozvala sam adventističkog pastora čiji sam broj telefona mogla da nađem na internetu. Bio je prijateljski raspoložen. Ljubazno mi je ponudio nekoliko knjiga za čitanje. Počela sam da svetkujem subotu, i bila sam krštena 2021. godine.

Danas, ja sam nova osoba, i moja promena se nastavlja svakim novim danom. Sada znam da mi je Gospod oprostio grehe. Znam da On oblikuje moj karakter da liči na Njegov.

Pridružite mi se u molitvama za mog supruga, da upozna Boga i da ide u crkvu sa mnom svake subote. 🌍

Deo darova 13. subote ovog tromesečja biće upotrebljen za 4 projekta u Angoli, uključujući izgradnju adventističke škole u Luandi, crkve i osnovne škole u gradu Belize, centra i savetovališta za borbu protiv nasilja u porodici u gradu Lombe, kao i bloka spavaonica za muškarce na Adventističkom univerzitetu Angola u gradu Huambo.

Hvala vam što planirate da izdvojite i priložite velikodušna sredstva.

U vezi sa pričom

- Zamolite neku žensku osobu da iznese ovu priču kao svoje lično iskustvo.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Južnoafričke indijsko-okeanske divizije: bit.ly/sid-2022.
- Misionska priča iznosi stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Cilj broj 4 govori o jačanju adventističkih institucija koje se bore za očuvanje slobode i zdravlja celokupnog čovekovog organizma, i jačanje nade kroz Isusovo delovanje u obnavljanju Božjeg obličja u ljudima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

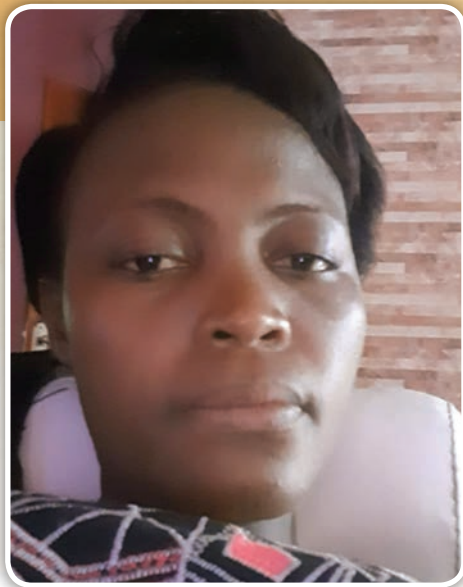
Misionske informacije

- Prvi adventista koji je išao u Angolu bio je V. H. Anderson, koji je 1922. godine došao u Angolu da ispita mogućnosti za osnivanje misionskog dela. Naredne godine, T. M. Frenč, J. D. Bejker i on su mesec dana putovali širom zemlje, i izabrali komad zemlje u području Lepi na centralnom platou. Godine 1924, osnovana je misija u Angoli pri Južnoj atlantskoj uniji. Godine 1928, osnovana je Angolska unija, a njen prvi predsednik bio je Anderson od 1924. do 1933. godine.
- Prvi adventistički radio program u Angoli započeo je 1953. godine. Od 1963. godine, program „Glas Proroštva“ sedmično se emituje sa 6 različitih mesta.

Pravi Gospodnji dan

ANGOLA | 28. maj

Kristina Vita Kavimbi Feraz, 21

Odrasla sam u domu pastora u kome sam bila upoznata sa Bogom ali ne i subotom kao Njegovim sedmim danom.

Moj otac, pastor evanđeoske crkve, naučio me je da poštujem sve religije, ali nije želeo da kroči u Adventističku crkvu u našem gradu, nadomak Luande, u Angoli.

Čuo je negativne komentare ljudi o toj crkvi, i to ga je plašilo. Branio mi je, kao i drugim članovima naše porodice, da idemo u tu crkvu.

Kao već odrasla devojka, preselila sam se u drugi grad radi posla. Živela sam sa ujakom i njegovom porodicom.

Zajedno sa kolegama sa posla za vreme pauze za ručak počela sam svakodnevno da proučavam Bibliju. Jedan adventista vodio je ta proučavanja. Osim njega, svi drugi su smatrali da je nedelja pravi Gospodnji dan.

Njegova tvrdnja da je subota biblijski Gospodnji dan me je zbunjivala.

Želela sam da saznam više o tome, pa mi je dao jednu adventističku knjigu i nekoliko snimljenih predavanja koja je držao

jedan adventistički evanđelista. Pročitala sam knjigu i odgledala predavanja. Velika borba se povelu u meni o tome da li treba da svetkujem subotu ili nedelju.

Jednog dana, vrativši se kući, zatekla sam rođake kako gledaju evanđeoska predavanja sa mog diska.

„Ko je ovaj pastor?“, upitao je moj ujak. „Govori samo o onome što je zapisano u Bibliji!“

Pomislila sam: „Ja takođe želim da verujem u ono što je zapisano u Bibliji.“

Počela sam sama da je proučavam.

Dok sam čitala, shvatila sam da ne želim da sledim ljudske tradicije, već da tražim i sledim Božju volju.

Vrativši se u svoje rodno mesto, zatražila sam da se organizuje sastanak na kome će prisustvovati moj otac i druge vođe crkve. Iznela sam im nove istine koje sam saznala iz Biblije. Govorila sam o sedmom danu suboti, o tome da je sveta, i da postoji od vremena stvaranja: „I svrši Bog do sedmog dana dela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svih dela svojih, koja učini; i blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih dela svojih, koja učini.“ (1. Mojsijeva 2,2.3)

Bog je u stenu na kojoj su se nalazile druge Njegove zapovesti svojom rukom uklesao: „Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu Bogu tvom; tada nemoj raditi nijedan posao, ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živinče tvoje, ni stranac koji je među vratima tvojim. Jer je za šest dana stvorio Gospod nebo i zemlju, more i šta je god u njima; a u sedmi dan

počinu; zato je blagoslovio Gospod dan od odmora i posvetio ga.“ (2. Mojsijeva 20,8-11)

Podsetila sam ih da je Isus verno držao sedmi dan subotu dok je bio na zemlji, i da su Njegovi učenici sledili Njegov primer nakon što se vazneo na nebo.

„Zašto ne govoriš o ovim istinama u našoj crkvi?“, upitala sam oca.

Dok je moj otac slušao, druge crkvene vođe su priznale da su znale da je subota sedmi dan, ali nisu mogle da objasne zašto radije svetkuju nedelju. Međutim, upozorili su me da se ne pridružujem Adventističkoj crkvi.

„Izgubićeš svoju službu u našoj crkvi ako to uradiš“, rekao je jedan.

„Ako ostanem u službi, ja ću samo iznositi istine iz Biblije“, odgovorila sam. „Ja ću iznositi adventnu vest.“

Zbunjeni mojim nastupom, crkvene vođe su poslale pismo lokalnoj Adventističkoj crkvi da sam prihvatila njihova učenja, ali da ne želim da postanem adventista.

Bez obzira na sve, nastavila sam da proučavam Bibliju, i ubrzo bila krštena od strane adventističkog pastora.

Danas, ja sam udata za čoveka koji me je naučio o važnosti subote tokom proučavanja Biblije na poslu za vreme pauze za ručak. Moje srce je ispunjeno radošću, što se troje moje braće takođe krstilo. Otac i majka proučavaju biblijske istine i verujem da će ubrzo biti kršteni.

Molim vas da se molite za njih, kao i za druge članove porodice, da traže da potpunije upoznaju Boga, u skladu sa onim što piše u Bibliji. 🌐

Deo darova 13. subote ovog tromesečja biće upotrebljen za 4 projekta u Angoli, uključujući izgradnju adventističke škole u Luandi, crkve i osnovne škole u gradu Belize, centra i savetovališta za borbu protiv nasilja u porodici u gradu Lombe, kao i bloka spavaonica za muškarce na Adventističkom univerzitetu Angola u gradu Huambo.

Hvala vam što planirate da izdvojite i priložite velikodušna sredstva.

U vezi sa pričom

- Zamolite neku žensku osobu da iznese ovu priču kao svoje lično iskustvo.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Južnoafričke indijsko-okeanske divizije: bit.ly/sid-2022
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o oživljavanju koncepta svetske misije i žrtvi za misiju kao načinu života koji uključuje ne samo pastore nego svakog člana crkve, mladog i starog, u radosno svedočenje za Hrista i stvaranje učenika. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Cilj broj 4 govori o jačanju adventističkih institucija koje se bore za očuvanje slobode i zdravlja celokupnog čovekovog organizma, i jačanje nade kroz Isusovo delovanje u obnavljanju Božjeg oblića u ljudima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Angola je bila poslednja država u Africi koja je dobila nezavisnost od Portugala 11.11.1975. Nakon dobijanja nezavisnosti, izbio je građanski rat, koji je trajao od 1975. do 2002. godine u kome su poginuli milioni Angolaca.
- Angola je zemlja iz koje je potekla frizura sa dredovima. Žene iz plemena Mvila prekrivaju svoju kosu mešavinom zdrobljene kore drveta, ulja, putera osušenog kravljeg izmeta, i začinskog bilja, a zatim formiraju niz dredova, u zavisnosti od njihove starosti. Dredovi su često obojeni u crveno kamenim prahom.

Neočekivana prosidba

Esmeralda Žoao Melo, 27

Moj otac je bio vernik jedne hrišćanske denominacije, a moja majka druge, u Luandi, glavnom gradu Angole.

Kao dete, odlazila bih u crkvu sa ocem jedne sedmice, a sa majkom naredne. Međutim, kada sam napunila 18 godina, prestala sam da idem u crkvu. Prestala sam da učestvujem u pevanju sa horom u crkvi moje majke, i da učestvujem u omladinskim aktivnostima u očevoj crkvi.

„Zašto više ne ideš u crkvu sa mnom?“, upitala je majka.

„Ne osećam se ugodno“, odgovorila sam.

„Onda, pronađi neku crkvu u kojoj ćeš se osećati prijatno. Pruži Bogu priliku.“

Međutim, ja sam bila spremnija da svetu pružim priliku.

Kada se moja starija sestra verila, njen verenik i ona primili su savete o braku od pastora Hrišćanske adventističke crkve. Odlučili su da posle venčanja odlaze u tu crkvu. Moja sestra bi mi često slala linkove sa biblijskim predavanjima.

Otrprike u to vreme, serija neočekivanih događaja je počela da se dešava. Jedna prijateljica me je pozivala da predam svoje srce Bogu. Znala sam da se ona moli za mene,

a njene reči su omekšale moje srce. Te iste sedmice, druga prijateljica me je molila da živim za Boga, rekavši: „Svet nije dobro mesto, predaj se Bogu.“ Molila se sa mnom, tražeći od Boga da mi da dobrog, bogobojnog supruga. Njene reči su takle moje srce.

Nekoliko dana kasnije, moja starija sestra mi je rekla da je osetila da joj Bog poručuje da mi kaže: „Kad kažem bezbožniku: Poginućeš, a ti ga ne opomeneš i ne govoriš mu da bi odvratio bezbožnika od bezbožnog puta njegovog, da bi ga sačuvao u životu, onaj će bezbožnik poginuti sa svog bezakonja; ali ću krv njegovu iskati iz tvojih ruku. A kad ti opomeneš bezbožnika, a on se ne vrati od bezbožnosti svoje i sa zlog puta svog, on će poginuti s bezakonja svog, a ti ćeš sačuvati dušu svoju.“ (Jezekilj 3,18.19)

Moje srce je zastalo kada mi je sestra čitala ove stihove. Pokušala sam da se odbranim: „Ja odlazim u maminu crkvu“, rekla sam joj.

„Ali, ne osećaš se ugodno tamo. Idi u Adventističku crkvu. Idi u bilo koju Adventističku crkvu u gradu, pruži Bogu priliku.“

Obećala sam da ću otići u Adventističku crkvu naredne subote. Ali, nisam otišla zato što su me pozvali da odem na posao. Radila sam naredne tri subote.

Kada me je sestra nazvala i upitala za crkvu, objasnila sam joj da sam imala mnogo posla. „Neke poslove Bog ne blagosilja“, odgovorila je ona. „Ti radiš naporno ni za šta. Treba da ostaviš posao sa strane, a Boga staviš na prvo mesto u svom životu.“

Nisam bila sigurna šta treba da činim, ali prestala sam da radim - ne po svojoj volji. Razbolela sam se.

Lekar u bolnici me je dobro poznao, jer me je četiri godine lečio. Imali smo dobar odnos kao lekar i pacijent. Međutim, ovog puta me je iznenadio. Nakon pregleda, odjednom me je zaprosio. Nikada ranije nije pokazivao interesovanje za mene, a ja nikada nisam razmišljala o njemu kao o svom budućem suprugu. Međutim, kada me je zaprosio, dopala mi se ideja da budem njegova supruga.

„Želela bih da se udam za tebe“, odgovorila sam. Nasmehio se: „Ja sam vernik Adventističke crkve, i voleo bih da moja supruga bude takođe adventista.“

Osmehnula sam se: „Nema problema“, odgovorila sam.

Zaista sam tako i mislila. Mnogo neočekivanih stvari se dogodilo u toku proteklih nekoliko sedmica.

Dve drage prijateljice i moja sestra podstakle su me da predam svoje srce Bogu. Jedna se molila Bogu za mene da nađem bogobojznog supruga, a sestra je želela da krenem u Adventističku crkvu.

Sada me je adventistički lekar zaprosio i upitao da postanem adventista. Više nisam mogla da se odupirem Božjem pozivu. U kršćeničkom razredu počela sam da proučavam osnovne biblijske istine.

Ja sam danas vernica Adventističke crkve, ali ne zbog toga što sam udata za adventističkog hrišćanina, već zato što me je Bog pozvao da se pridružim Njegovom narodu koji drži Njegove zapovesti i ima veru Isusovu. Moje srce danas pripada Njemu. 🌍

U vezi sa pričom

- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Južnoafričke indijsko-okeanske divizije: bit.ly/sid-2022.
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o oživljavanju koncepta svetske misije i žrtvi za misiju kao načinu života koji uključuje ne samo pastore nego svakog člana crkve, mladog i starog, u radosno svedočenje za Hrista i stvaranje učenika. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Cilj broj 4 govori o jačanju adventističkih institucija koje se bore za očuvanje slobode i zdravlja celokupnog čovekovog organizma, i jačanje nade kroz Isusovo delovanje u obnavljanju Božjeg obličja u ljudima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Životinje koje se mogu naći u savani Angole su: bivoli, slonovi, žirafe, nilski konji, hijene, leopardi, lavovi, majmuni, antilope, zebre itd. Među insektima koji se mogu naći su komarci i cece muve, koji mogu da budu prenosioci ozbiljnih bolesti.

Deo darova 13. subote ovog tromesečja biće upotrebljen za izgradnju adventističke škole u Esmeraldinom gradu Luandi, u Angoli.

Hvala vam što planirate da priložite veliku sredstva.

Razlog za život

ANGOLA | 11. jun

Grasa Muene, 25

Iako sam rođen i odgajan u hrišćanskoj porodici, nikad nisam voleo odlaske u crkvu u Luandi u Angoli. Kao dečak, činio sam sve što sam mogao da izbegnem pohađanje verske nastave, što je trebalo da me pripremi za krštenje u mojoj crkvi.

Kao tinejdžer, zaljubio sam se u rok muziku, i kopirao sam odevanje i životni stil rok muzičara. U isto vreme, postao sam fasciniran sotonskim simbolima. Smatrao sam da ti simboli označavaju superiornost i bunt, i iscrtavao ih po celom svom telu.

U srednjoj školi, moj najbolji prijatelj bio je gotik. Ja sam prihvatio gotički životni stil. Nosio sam crnu odeću i lakirao nokte crnom bojom. Moj prijatelj je takođe voleo rok muziku, i svoju spavaću sobu oblepio je posterima rok muzičara i sotonskih simbola.

Ubrzo sam bio uvučen u krug alkohola i marihuane. Zastupao sam ateizam, i otvoreno govorio da je Isus samo mit. Kasnije sam počeo da sviram rok muziku. Upoznao sam kolegu muzičara koji je tvrdio da je

uspostavio pakt sa đavolom. Svidela mi se ta ideja. Jedne večeri, rekao sam sotoni da mu predajem svoju dušu u zamenu za uspeh.

Međutim, tada se moj život raspao. Moja majka je iznenada umrla, a moj otac alkoholičar počeo je još više da pije. Kao najstariji od četvorice braće, odgovornost za brigu o porodici pala je na mene. Osećao sam kao da se gušim pod teretom nemoćućih problema.

Usred te krize, dao sam samom sebi obećanje da više neću piti niti pušiti.

Počeo sam da se molim Bogu i napustio muzičku scenu. Počeo sam da izlazim sa devojkom, koja me je upoznala sa Adventističkom crkvom, i zajedno smo odlazili na bogoslužjenja.

Kada smo raskinuli, vratio sam se starim prijateljima i ubrzo zatim i starim navikama. Međutim, nisam osećao zadovoljstvo. Mnoge noći bih provodio pijan ili drogirani. Misli o samoubistvu ispunjavale su moj um. Moj život je delovao tako isprazno i beznačajno. U muci sam plakao. Setio sam se Boga i molio za pomoć. Osećao sam se kao da umirem, da imam samo još nekoliko dana života. Rekao sam svojoj novoj devojci o svojim problemima, a ona je spomenula moje ime svom rođaku. Njen rođak se neko vreme pre toga vratio u Angolu nakon sticanja diplome iz psihologije. Rođak je takođe postao vernik Adventističke crkve dok je studirao u inostranstvu.

Sastajući sa sa mnom na savetovanju, rekao mi je da izgradim svoj život samo na Bogu, objasnivši mi kako to da činim.

Odlučio sam da postavim Boga na prvo mesto u svom životu. Počeo sam da razvijam zdrave navike.

Uspostavio sam naviku da se molim pre nego što donesem neku odluku, traživši samo Božju volju.

Kako je molitva postala redovni deo mog života, dobio sam hrabrost da ponovo počnem da sanjam. Našao sam razlog za život.

Setivši se svoje bivše devojke, vernice Adventističke crkve, odlučio sam da posestim njenu crkvu. Razmišljao sam kako ću se osećati na subotnom bogoslužnju. Bio sam iznenađen.

Istog trenutka kada sam kročio u crkvu, čeznuo sam da se krstim.

Kada se bogoslužnje završilo, odlučio sam se odmah za proučavanje tema za pripremu za krštenje. Za razliku od vremena kada sam bio dečak, sada sam želeo da saznam o značaju krštenja, da se pripremim za njega.

Na seminaru sam po prvi put saznao o Isusovom planu spasenja. Realnost Isusove ljubavi prema meni bivala je sve veća kao i želja da Mu predam svoje srce putem krštenja.

Danas mogu da izjavim da sam konačno slobodan. Živim dan za danom sa pravim mirom i neverovatnom radošću. Konačno imam cilj i odgovornost u životu - da dovedim duše našem Spasitelji i Stvoritelju. Nekada sam koristio svoj uticaj da vodim duše u pakao, danas, uz Hristovu pomoć, vodim ka nebu.

Deo darova 13. subote ovog tromesečja biće upotrebljen za izgradnju adventističke škole u Grasinom rodnom gradu, Luandi.

Hvala vam što planirate da izdvojite veliku sredstva i podržite misijske aktivnosti Hrišćanske adventističke crkve.

U vezi sa pričom

- Zamolite mušku osobu da iznese ovu priču kao svoje lično iskustvo.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka (bit.ly/fb-mq).
- Preuzmite misijske postove i važne činjenice iz Južnoafričke indijsko-okeanske divizije: bit.ly/sid-2022.
- Ova misijska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Cilj broj 1 govori o oživljavanju koncepta svetske misije i žrtvi za misiju kao načinu života koji uključuje ne samo pastore nego svakog člana crkve, mladog i starog, u radosno svedočenje za Hrista i stvaranje učenika. Cilj broj 5 govori o podučavanju kako pojedinaca, tako i porodica uz pomoć duhovnih materijala. Ovaj cilj dalje govori o povećanju broja vernika crkve koji se redovno mole, proučavaju Bibliju, koristeći subotnoškolske materijale i spise Elen Vajt. Cilj broj 4 govori o jačanju adventističkih institucija koje se bore za očuvanje slobode i zdravlja celokupnog čovekovog organizma, i jačanje nade kroz Isusovo delovanje u obnavljanju Božjeg obliča u ljudima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: [IWillGo2020.org](https://www.IWillGo2020.org).

Važne činjenice

- Nekada je veliki deo Angole bio prekriven gustom prašumom. Međutim, ona je značajno prokrčena zbog poljoprivrednog zemljišta i drvne industrije. Danas je površina Angole prekrivena savanama, niskim rastinjem i razređenim šumama. Požari, izazvani ljudskom rukom ili prirodom, mogu se često videti u savanama. Drveće koje se može videti u savanama je obično otporno na vatru. U pustinji Namib na dalekom jugozapadu, može se naći biljka tumbo koja ima duboki koren i dva široka, ravna lista dužine oko 3 metra.
- Nacionalno drvo u Angoli je imbondeiro, džinovsko drvo poznato kao baobab.

Izbačen

Manuel Salvador Tuinda, 19

Moja porodica me je odgajila u duhu evanđeoske crkve u Angoli, i kršten sam škropljenjem vodom kada sam imao 14 godina.

Međutim, nisam bio zadovoljan svojim saznanjima o Bogu. Nešto nije bilo u redu. Bio sam posebno zbunjen učenjem Hrišćanske adventističke crkve. Razmišljao sam o pravom Gospodnjem danu, i postavljao sebi pitanje: „Zašto adventisti svetkuju subotu kao sedmi dan, a druge protestantske crkve svetkuju prvi dan sedmice kao dan za odmor?“

Ovo pitanje nikako nije izlazilo iz moje glave, i na posletku upitao sam nekoliko vođa moje crkve tražeći odgovor.

„Zašto adervntisti idu u crkvu subotom, a mi nedeljom?“

Vođe crkve su govorile o slavljenju Isusovog vaskrsenja iz mrtvih u nedelju. Međutim, nijedan od njih nije mogao da mi pokaže stih iz Biblije koji je govorio da je Isus promenio dan svetkovanja sa subote na nedelju. Objašnjenje crkvenih vođa mi nije bilo dovoljno.

Počeo sam da gledam emisije TV kanala „Nada“. Govornici u emisiji su iznosili misli da je sedmi dan subota ubeležena u Božijim zapovestima.

Video sam da je Bog odvojio sedmi dan subotu, posvetio ga za vreme stvaranja sveta, i da je Isus svetkovao subotu kada je živeo na zemlji.

Moje traženje odgovora na pitanje o suboti bilo je zadovoljeno. Shvatio sam zašto adventisti svetkuju subotu kao sedmi dan, i odlučio sam da i ja svetkujem prvi Gospodnji dan.

Dve godine nakon mog krštenja škropljenjem, želeo sam da budem kršten uronjavanjem, na isti način na koji je Isus bio kršten. Želeo da se pridružim Hrišćanskoj adventističkoj crkvi.

Moj otac je bio ljut kada sam mu to saopštio. Izbacio me je iz kuće. Morao sam da se preselim kod njegove sestre, moje tetke. Iako nisam više živeo sa roditeljima, tenzije su nastavile da rastu. Rodbina je pretila da će me istući, a ja nisam bio siguran gde da živim. Nastavio sam da odlazim u crkvu

subotom, odbivši da se odreknem želje da se krstim.

Pastor moje bivše crkve je kontaktirao mog oca, i ubedili su me da se preselim u njegov dom. Pastor je bio odlučan da me ubedi da se vratim u njegovu crkvu. Međutim, nije mogao da mi pokaže nijedan stih iz Biblije koji je govorio da je Bog promenio dan svetkovanja sa subote na prvi dan sedmice, nedelju.

Na kraju, bio sam zamoljen da napustim njegov dom.

Izgledalo je kao da stvari u tom trenutku ne mogu da budu gore. U stvari, one su počele da se poboljšavaju.

Dok sam svakodnevno čitao Bibliju, počeo sam sve više da upoznajem Boga i Njegovu ljubav. Saznao sam za knjige Elen Vajt, i počeo da ih čitam.

Na slavu Bogu, kršten sam uronjavanjem u Adventističkoj crkvi „Novi Jerusalim“ u Luandi 2021. godine.

Zahvalan sam Bogu za nevolje kroz koje sam prošao.

Te borbe su me ojačale kao vojnika u vojsci našeg Spasitelja, i osnažile moje poverenje u prekrasnu silu Isusa Hrista.

Moje rane su zacelile. Iako su ožiljci ostali, ja sam srećan u Gospodu.

Molim vas, pridružite mi se u molitvama Bogu, da mogu da zadobijem srca svojih voljenih, tako da zajedno kao porodica ponovo možemo da proslavljamo Boga.

Deo darova 13. subote ovog tromesečja pomoći će da se otvori adventistička škola u Manuelovom rodnom gradu Luandi. Neophodno je da mnoga deca mogu čuti odgovore na svoja pitanja o Isusu. Hvala vam što planirate da izdvojite velikodušna sredstva za misijski dar.

U vezi sa pričom

- Zamolite mlađu mušku osobu da iznese ovu priču kao svoje lično iskustvo.
- Slike možete preuzeti sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Južnoafričke indijsko-okeanske divizije: bit.ly/sid-2022
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Ova misionska priča ilustruje sledeće komponente strateškog plana: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Da životi pojedinaca i porodica budu ispunjeni Duhom“; Cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da postave Boga u svojim životima na prvo mesto i daju primer biblijskog pogleda na svet.“ Projekat otvaranja škole u Luandi ilustruje cilj misije br. 4: „Da ojačamo adventističke ustanove u očuvanju slobode, celovitog zdravlja i nade kroz Isusa, uz vraćanje Božjeg lika u ljudima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Boje angolske zastave su crvena, crna i zlatna. Značenje je uneto u ustav Angole: crvena predstavlja krv Angolaca poginulih u sukobima, crna angolski narod, a zlatna bogatstvo. Zupčanik koji se nalazi na zastavi predstavlja industriju, mačeta seljake, a zlatna zvezda je po uzoru na zvezdu na zastavi bivšeg Sovjetskog Saveza.
- Angola je veoma bogata prirodnim resursima i druga je po proizvodnji nafte i dijamanata u podsaharskoj Africi.

Čudnovata priča

PROGRAM 13. SUBOTE, ANGOLA | 25. jun

Milagre Braga Kaminjao, 22

Moje ime znači „čudo“. Moja priča je čudnovata - ali možda ne onako kako očekujete.

Odrastajući u hrišćanskom domu u Angoli, bio sam veran učenjima svoje crkve i radio sam kao misionar u svojoj rodnoj provinciji.

Ali kada sam se sa 14 godina preselio u glavni grad Luandu, nisam mogao da pro-nađem svoju versku zajednicu.

Odbijao sam da odlazim na bogosluženje u neku drugu crkvu, jer sam smatrao da samo moja crkva ispravno tumači Bibliju.

Tako sam godinu dana nedeljom slavio Boga sam u svom domu.

Kada sam se vratio u svoj rodni grad u posetu rodbini, saznao sam da je biblijska učiteljica i nekoliko mojih prijatelja prešlo u Hrišćansku adventističku crkvu.

Ove novosti su me uznemirile, i ja sam oštro kritikovao svoje prijatelje.

„Kako ste mogli da prihvatite učenje druge crkve?“, vikao sam na njih.

Međutim, oni se nisu raspravljali sa mnom.

Jednog dana, otišao sam u dom bivše biblijske učiteljice da je pitam iz kog razloga je prešla u Adventističku crkvu.

Dočekala me je sa osmehom na licu. Pošto sam postavio pitanje, objasnila mi je da je iz Biblije saznala da je Bog blagoslovio sedmi a ne prvi dan sedmice.

Pokazala mi je stihove iz Svetog pisma u kojima se vidi da je Bog posvetio sedmi dan kao pečat stvaranja: „Tako se dovrši nebo i zemlja i sva vojska njihova. I svrši Bog do sedmog dana dela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svih dela svojih, koja učini; i blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih dela svojih, koja učini.“ (1. Mojsijeva 3,1-3)

A onda mi je pokazala da je Bog uspostavio sedmi dan kao odmor u četvrtoj zapovesti: „Sećaj se dana od odmora da ga svetkuješ. Šest dana radi, i svršuj sve poslove svoje. A sedmi je dan odmor Gospodu

Bogu tvom; tada nemoj raditi nijedan posao, ni ti, ni sin tvoj, ni kći tvoja, ni sluga tvoj, ni sluškinja tvoja, ni živinče tvoje, ni stranac koji je među vratima tvojim.“

(2. Mojsijeva 20,8-10)

Gledajući me sa blagim osmehom na licu, rekla je: „Odlučila sam da sledim Isusa celim svojim srcem.“

Njena priča mi je bila potpuno čudna, nisam mogao da se složim sa njenim razmišljanjem.

Ponudila mi je da proučava Bibliju sa mnom o pitanju subote, ali sam odbio dalje da je slušam.

Vrativši se u Luandu, pokušao sam da se vratim u svoju staru radnu rutinu, ali nisam mogao nikako da izbacim reči biblijske učiteljice iz svog uma.

Imao sam probleme na poslu, a i probleme sa spavanjem.

Odluka biblijske učiteljice da svetkuje subotu, nije mi davala mir ni danju ni noću.

Naposletku, odlučio sam da odem u Adventističku crkvu i saznam zašto njeni vernici svetkuju sedmi dan subotu. Bio mi je potreban mir u srcu.

Naredne subote, otišao sam na bogoslužje u Adventističku crkvu. Nikada ranije nisam kročio u neku drugu crkvu, ali bio sam odlučan da nađem mir. Bilo mi je potrebno čudo.

Neko je napomenuo vođi crkve da ja imam pitanja u vezi sa subotom, pa mi je prišao i pokazao u Bibliji iste stihove koje mi je biblijska učiteljica čitala.

Ostao sam na subotnom bogoslužju. Propoved me nije posebno zainteresovala. Bila je potpuno drugačija od propovedi koje sam mogao da čujem u svojoj crkvi, i nije mi se dopala.

Međutim, naredne subote, ponovo sam došao u crkvu. Takođe, i dve subote kasnije.

U toku narednih pet godina, odlazio sam u Adventističku crkvu svake subote, ne

U vezi sa pričom

- Zamolite mlađu mušku osobu da iznese ovu priču kao svoje lično iskustvo.
- Milagre se moli za još jedno čudo. On traži da se ljudi molitve širom sveta ujedine u molitvi za spasenje neverujućih članova svojih porodica, uključujući i spasenje njegove porodice.
- Preuzmite slike sa Fejsbuka: bit.ly/fb-mq.
- Preuzmite misionske postove i važne činjenice iz Južnoafričke indijsko-okeanske divizije: bit.ly/sid-2022
- Ova misionska priča ilustruje stavove Hrišćanske adventističke crkve. Projekat „Ja ću poći“ govori o ciljevima duhovnog rasta. Ova misionska priča ilustruje sledeće komponente strateškog plana: Cilj duhovnog rasta br. 5: „Da životi pojedinaca i porodica budu ispunjeni Duhom“; Cilj duhovnog rasta br. 7: „Pomoći mladima da postave Boga u svojim životima na prvo mesto i daju primer biblijskog pogleda na svet.“ Projekat otvaranja škole u Luandi ilustruje cilj misije br. 4: „Da ojačamo adventističke ustanove u očuvanju slobode, celovitog zdravlja i nade kroz Isusa, uz vraćanje Božjeg lika u ljudima. Više informacija o strateškom projektu Hrišćanske adventističke crkve „Ja ću poći“ saznajte na: IWillGo2020.org.

Važne činjenice

- Prosečni očekivani životni vek u Angoli je 54,5 godina, kako za muškarce, tako i za žene.
- Angolska tradicionalna muzika zove se semba. Naziv potiče od reči masembu što znači „dodir stomaka“. Veruje se da je brazilska samba, koja je njoj slična, potekla iz Angole. Angolska semba se izvodi za vreme proslava i u posebnim prilikama.

zato što sam to voleo, već zato što nisam mogao da pronađem svoju versku zajednicu u gradu.

Tokom tog vremena, pridružio sam se grupi za proučavanje Biblije u domu jednog vernika, i grupi za pripremu za krštenje koja je bila organizovana u crkvi vikendom. Sve više sam shvatao da je Bog stvarno odvojio subotu kao sveti sedmi dan, i ljubav prema Njemu je rasla u mom srcu.

Odlučio sam da svetujem samo subotu.

Kada sam napunio 19 godina, krstio sam se u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi.

Danas je moj život ispunjen mirom i radošću. Isus je rekao: „I poznaćete istinu, i istina će vas izbaviti.“ (Jovan 8,32)

Našao sam istinu. Bog mi je dao slobodu i milost. To je zaista čudnovato.

Današnji dar 13. subote biće upotrebljen za 4 projekta u Milagrovoj domovini Angoli:

- Izgradnja adventističke škole u Luandi
- Izgradnja Adventističke crkve i osnovne škole u gradu Belize.
- Izgradnja centra za savetovanje i borbu protiv nasilja u porodici u gradu Lombe.
- Izgradnja bloka muških spavaonica na Adventističkom univerzitetu Angola u gradu Huambo.

Današnji darovi će takođe biti upotrebljeni za projekte u Malaviju i u ostrvskoj državi Majote.

Hvala vam što planirate da izdvojite i priložite velikodušna sredstva.

(Prilaganje darova uz pratnju instrumentalne muzike)

Budući projekti 13. subote

Projekti koji će biti u središtu pažnje sledećeg tromesečja dolaze iz Južnoameričke divizije Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve.

- Izgradnja 4 crkve u Boliviji: u Kočabambi, El Altu, La Pazu, Trinidadu.
- Izgradnja 4 crkve u Brazilu: u Brodovskom, Mauai, Ribeirao Pretu, Santosu.

Izvori za vođe

Obavezno preuzmite svoj besplatni video-zapis *Mission Spotlight* koji sadrži video-izveštaje iz cele Južnoafričke indijsko-okeanske divizije i van nje. Preuzmite ga sa veb-stranice Adventističke misije na adresi bit.ly/missionspotlight.

Informacije na mreži

Sljede izvori informacija koji mogu biti od pomoći u pripremi za događanja u misionom delu Subotne škole. Za više informacije o kulturama i istoriji zemalja predstavljenih u ovom tromesečju posetite veb-stranice:

Angola: vladin veb-sajt bit.ly/AngolaGovt
Nations Online bit.ly/NationsOnlineAngola
Vikitravel bit.ly/VikitravelAngola
Namibija: vladin veb-sajt bit.ly/NamibiaGovt
Ujedinjene Nacije bit.ly/UnitedNationsNamibia
Istražite Namibiju bit.ly/Explore_Namibia
Južnoafrička Republika: veb-stranica vlade bit.ly/SAGov
Lonely Planet bit.ly/LP-SAfrica
Vikitravel bit.ly/VT-SAfrica
Zambija: vladin veb-sajt bit.ly/ZambiaGovt
Britannica bit.ly/BritannicaNamibia
Zambija Turizam bit.ly/ZambiaTourism
Zimbabve: veb-stranica vlade bit.ly/ZimbabweGovt
World Factbook bit.ly/VFBZimbabwe
Vikitravel bit.ly/VikitravelZimbabwe

Adventistički sajтови

Južnoafrička indijsko-okeanska divizija bit.ly/SDA-SID
Unijska misija severoistočne Angole bit.ly/NEAUnionMiss
Unijska misija jugozapadne Angole bit.ly/SVAUnionMiss
Južnoafrička oblast bit.ly/SAUnionConf
Unija oblasti Severne Zambije bit.ly/NZambiaUC
Unija oblasti Južne Zambije bit.ly/SZambiaUC
Unija oblasti Centralnog Zimbabvea bit.ly/ZCUnionConf
Unija oblasti Istočnog Zimbabvea bit.ly/ZEUnionConf
Unija oblasti Zapadnog Zimbabvea bit.ly/ZVUnionConf

Postavljanje cilja u prikupljanju darova pomoći će vam da usmerite pažnju na svetsku misiju i povećate sedmične misionске darove. U svom razredu postavite cilj za sedmični misionски dar. Pomnožite taj iznos sa 14, predviđajući dvostruki iznos za Trinaestu subotu. Podsetite članove svog subotnoškolskog razreda da njihovi redovni sedmični darovi potpomažu misionско delo svetske Crkve i da će jedna četvrtina darova Trinaeste subote otići direktno za projekte u Južnoafričkoj indijsko-okeanskoj diviziji. Dvanaeste subote iznesite pred Crkvu izveštaj o misionским darovima prikupljenim ovog tromesečja. Ohrabrite vernike da Trinaeste subote udvostruče ili utrostruče svoje uobičajene darove. Prebrojte dar i objavite iznos koji je prikupljen u Subotnoj školi.

Prevod: Dejan Majstorović
Priprema: Odeljenje za Subotnu školu Jugoistočne evropske unije,
www.subotnaskola.org
Izdaje: TIP Preporod, Beograd

UNIJE	CRKVE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Bocvana	165	80	47,590	2,317,000
Indijsko okeanska unija	1,178	1,220	199,852	31,069,000
Malavi	1,624	2,015	622,546	19,130,000
Mozambik	1,054	1,638	363,796	31,166,000
Severnoistočna Angola	660	951	265,933	13,008,800
Severna Zambija	2,040	1,922	676,650	10,397,990
Južnoafrička unija	1,391	447	189,255	65,421,000
Južna Zambija	1,482	2,315	623,414	7,986,010
Jugozapadna Angola	983	1,435	293,407	19,513,200
Zimbabve,	1,085	265	324,980	4,904,790
Centralna unija				
Zimbabve, Istočna unija	984	1,086	346,496	5,202,050
Zimbabve, Zapadna unija	454	732	269,351	4,756,160
Sao Tome i Prinsipe	26	75	7,396	210,000
UKUPNO	13,126	14,181	4,230,666	215,082,000

PROJEKTI:

1. Crkva i osnovna škola, Belize, Angola
2. Osnovna škola Sekvel, Luanda, Angola
3. Savetovalište protiv nasilja u porodici, Lombe, Angola
4. Muški internat, Adventistički univerzitet Huambo, Angola
5. Centar za obuku vođa i centar uticaja na kampusu Mzuuzu na Adventističkom univerzitetu Malavi, Malavi
6. Centar „Bolji život“ i radio stanica, Majote

